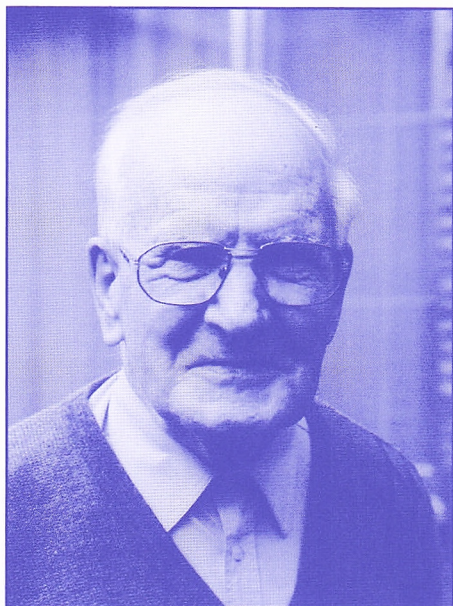

**Op zondag 19 maart 2006
overleed in het Imelda-ziekenhuis
te Bonheiden
onze medebroeder**

Joseph Meyers
salesiaan-priester van Don Bosco

MEYERS Joseph

Hij was 81 jaar

Hij werd geboren te HOESELT op 29 juni 1924

Hij legde zijn eerste professie af te Groot-Bijgaarden

op 02 september 1944

Hij legde zijn eeuwige professie af te Oud-Heverlee

op 06 mei 1950

Hij werd tot priester gewijd te Oud-Heverlee

op 19 april 1953

1943-1944	Groot-Bijgaarden	noviciaat
1944-1946	Farnières (Grand-Halleux)	filosofie
1946-1949	Hechtel	leraar-assistent
1949-1953	Oud-Heverlee	theologie
1953-1954	Kambikila	leraar-assistent
1954-1954	Kipusha	leraar-assistent
1954-1962	Lubumbashi SFS	econoom
1962-1975	Sakania	leraar-assistent
1975-1977	Kambikila	econoom
1977-1979	Sambwa	econoom
1979-1988	Kasumbalesa	missionaris
1988-1990	Kasumbalesa	directeur en missionaris
1990-2006	Boortmeerbeek	op rust

Hij overleed op zijn naamfeest, 19 maart 2006, te Bonheiden.

HOMILIE

Geachte familie, beste medebroeders en medezusters in de Salesiaanse Familie, vrienden en kennissen van Jef,

We mochten een stukje evangelie (Mt. 24, 42-57) beluisteren waarin Jezus midden in zijn rede over het einde zijn leerlingen en ons wakker schudt. Met een schokkende parabel roept hij ons op tot waakzaamheid. Hij vertelt over twee typen mensen - slaven - die hij duidelijk voor zich ziet. De ene trekt zich nergens iets van aan. Hij leeft er maar op los en mishandelt zijn medeslaven. Op een onverwacht moment zal de heer komen en hij zal dan de gevolgen van zijn daden moeten dragen.

De andere is een trouwe en verstandige slaaf die zijn huishoudpersoneel op tijd te eten geeft. Als de heer komt mag hij delen in zijn bezittingen. Het is duidelijk dat Jezus ons graag zou bezig zien als die trouwe en verstandige slaaf.

Zo maakt Jezus ons met een parabel duidelijk wat waakzaamheid is. Het heeft alles te maken met werkzaamheid: bezig zijn, actief bezig zijn, niet alles op zijn beloop laten, niet rusten voor dat je moe bent. Die slaaf kreeg van de meester een heel concrete opdracht: de zorg voor het personeel. Hij geeft ze te eten en houdt zich met die mensen bezig. We hoeven ons dus niet te veel af te vragen wanneer komt het uur. Dat kunnen we toch niet bepalen. Maar je kunt wel best voorbereid zijn en dat doe je door gewoon je werk te doen, je taak goed te vervullen: onze dagelijkse zorg in een gezin, in een gemeenschap, in een salesiaanse zending.

Misschien kunnen we daarna nog iets meer doen, want als je oplet en rond kijkt ontmoet je de Heer, zelfs héél onverwacht. Eigenlijk moet je daarop voorbereid zijn. Wat verder in diezelfde rede (Mt. 25, 31-46) horen we Jezus zeggen waar Hij ons aankijkt terwijl we bezig zijn. Hij kan ons tegemoet treden in een kind met een traan in de ogen omdat het honger heeft, in een vermoeide medebroeder, in die jonge Afrikaan die bij ons aanklopt en graag naar school wil gaan, in de dankbare warmte van een familielid, in de zalvende hand van een verplegende.

Als je in deze zin waakzaam bent, prijst het evangelie je, ben je verstandig. En dan gaat het daarbij niet om een geleerdheid, maar eerder om een praktische levenswijze: het goede doen voor anderen en voor jezelf. Het is leven volgens Gods bedoelingen, zoals Jezus deed. Je bent verstandig als je je met mensen bezig houdt, als je telkens opnieuw kiest om de gebaren van Jezus in de wisselende levensomstandigheden van het leven te herhalen.

Met dit evangelie in onze handen en ons hart mogen we terugblikken op het leven van onze overleden medebroeder,

‘heer nonk’ voor zijn familie, Père Joseph in Congo, Jef of Jefke, zoals wij hem graag noemden.

Jef werd geboren in een eenvoudig mijnwerkersgezin te Hoeselt op 29 juni 1924. Zijn ouders hadden het niet breed. Een winkeltje en de noeste arbeid op de Haspengouwse heuvelruggen hielpen hen om de touwtjes aan elkaar te knopen. Toch mocht hij samen met zijn broers na de lagere school naar Don Bosco in Hechtel. Zo kon hij op 10 mei 1943 schrijven naar de toenmalige directeur: *“Bij Don Bosco heb ik zeven jaar doorgebracht, mijn broer André zes jaar en mijn broer Lambert zeven jaar. Mijn familie is arm en Don Bosco is toch voor haar goed geweest. Uit dankbaarheid en ook om op mijn beurt voor arme jongens, zo mogelijk in de missie te werken en te zwoegen, vraag ik ootmoedig en hoopvol als novice aangenomen te worden bij Don Bosco.”* Het was de aanzet voor een lang en goed gevuld salesiaans leven. Een jaar later legde hij de eerste religieuze geloften af en na de vormingsjaren werd hij op 19 april 1953 te Oud-Heverlee tot priester gewijd.

Enkele maanden later ging zijn missionaire droom in vervulling. Hij mocht naar Congo vertrekken. Gedurende 37 jaar heeft hij er een mooi verhaal geschreven van een werkzaam en waakzaam salesiaan-missionaris. Hij was een bewogen werker, soms een koppige, die een goede raad pas aanvaardde, wanneer hij er zelf van overtuigd was. Maar alles was voor de arme mens. Met een onvermoeibare ijver streed hij dapper als een kleine David om zijn personeel, Gods mensen, tegen de armoede van de Afrikaanse Goliath te beschermen.

Als missionaris was hij op verschillende plaatsen actief. Dankbaar blikken we even terug naar de salesiaanse centra waar hij het langst verbleef.

Bij zijn aankomst in september 1953 werd hij leraar benoemd in het kleinseminarie te Kambikila. Heel vlug kreeg hij daarbij de verantwoordelijkheid voor het onderhoud van de school. Jef was praktisch aangelegd en kon de handen uit de mouwen steken. Meteen leerde hij ook de taal van het volk. Alles samen was het een hele opdracht, maar niets was hem te veel. Het was daarom geen toeval dat twee jaar later zijn oversten op hem een beroep deden om als econoom de salesiaanse gemeenschap en het grote college in Lubumbashi te ondersteunen. Hij deed dit twaalf jaar. De zondag, wanneer het werk op een laag pitje stond, was hij de aalmoezenier bij de scouts. Zijn Don Bosco hart klopte dan bij de kleintjes, ‘de wolfjes’. Rond hem vonden blanke en zwarte kinderen elkaar zonder problemen. Via deze kinderen had hij dan weer contact met de ouders. Zo verbond hij materiële zorgen met pedagogie en pastoraal.

De volgende jaren ontmoeten wij Jef terug als leraar-opvoeder en econoom in Sakania. Zijn oud-leerlingen bewaren de beste herinneringen aan hun leraar wiskunde. Hij gaf hen veel werk, verbeterde streng maar correct. Vooral buiten de klas zagen de jongeren hem graag. Hij voetbalde met de internen. Wekelijks kwam hij tweemaal samen met zijn ‘Xavéris’, een kerngroep van externen. Hij leerde ze liederen voor de vieringen en met zijn orkestje van blokfluiten, accordeon en trommels bracht hij ontspanning en gaf hij de salesiaanse feestdagen een eigen accent.

Zijn groot hart voor de kleine mens opende zich helemaal tijdens zijn laatste Congolese zendingsopdracht vanuit de missie Kasumbalesa te Katotwe. Daar bloeide zijn priesterroeping ten volle en wees hij anderen de weg, zelfs om de Heer en Don Bosco van dichtbij te volgen. Hij hield veel en zichtbaar geëngageerd van de mensen. Zijn voorkeur ging naar de armen. Hij sprak hun taal, het Kilamba, en de vele

jongeren en kleinen die hij onmogelijk allemaal bij naam kon kennen, sprak hij gewoon aan met “Mon ami”. Met de jongeren speelde hij er in de voormiddag. Voor jonge werklozen zocht hij een job in en rond de nabije kopermijn. Dikwijls reed hij tweemaal per dag naar deze missie: luis-teren naar de mensen, biechthoren, eucharistie vieren. Voor een arme zwarte stopte geen vrachtwagen van de mijn. In de auto van Père Joseph was er steeds plaats en hij stond paraat voor ‘dringende gevallen’. Om deze vriendschap en beschikbaarheid werd hij daarom op zijn beurt door velen “Padri Mulamba” of de “Mon Ami” genoemd. Het was een mooie eretitel voor deze trouwe herder die gewoon zijn werk wou doen en in Gods naam dicht bij zijn mensen wou staan.

Jef was ook een moedige bouwer. Fier toonde hij soms wel eens de foto’s van wat hij gerealiseerd had in Kitotwe. De kleuterschool, een polyvalente zaal en een sociaal onthaal-centrum voor de meisjes waren het werk van zijn handen. Nu nog herinneren zich de mensen van Kitotwe en Tshisen-da hun eerste maïsmolen die Jef met de steun van ‘Misere-or’ had verkregen. Maïs was immers hun dagelijks brood.

Jef bouwde zonder een bouwsteen in zijn maag. Wel stond er blijkbaar een boom in, want waar Jef kwam, kwamen er ook fruitbomen. Zo bleef hij zijn Haspengouwse aard trouw. Er wordt zelfs verteld dat de bomen samen met Jef verhuisden. Hij deed aanplantingen in Kambikila, Kipusha, Sakania en Kasumbalesa. In Sambwa kan men nog steeds de beste appelsienen en mandarijntjes uit zijn boomgaard proeven.

Noodgedwongen moest hij in 1990 om gezondheidsredenen definitief terugkeren naar Vlaanderen. Tot enkele dagen voor zijn dood woonde hij in de salesiaanse gemeen-

schap van Boortmeerbeek. Hij bleef de dienstbare man in de huishoudelijke taken, was de autobestuurder voor medebroeders en met veel interesse luisterde hij naar de ontwikkelingen in de missies. 'Heer nonk' had nu wat meer tijd voor zijn familie, neven en nichten. Hij luisterde en vertelde. De familieband verstevigde en neven en nichten zagen hem graag.

Hij werd oud en de beweging verliep moeizamer. Jef was echter graag in de missieprocuur, zo graag dat hij met al zijn dapperheid, zelfs schoorvoetend met zijn wagentje, zich nog dienstbaar wou maken en met alles wou mee leven in de gemeenschap om toch maar niet naar een rusthuis of ziekenhuis te moeten.

Toch moesten we Jef uit handen geven en naar het ziekenhuis brengen. Samen met zijn directeur heeft hij enkele dagen later tijdens de ziekenzalving zijn leven aan Gods handen toevertrouwd. Heel eenvoudig bad hij mee tot Maria, onze Moeder. Met een kruisje op het voorhoofd van familieleden en medebroeders nam hij dankbaar afscheid van dit leven.

In het verlengde van het evangelie zegt Paulus in de eerste lezing met veel overtuiging over iemand die zo waakzaam en werkzaam leeft: 'Niets kan hem scheiden van de liefde van God, zelfs de dood niet.' (Rom. 8, 31-35.37-39).

Daarom hoeven wij vandaag niet bedroefd te blijven staan bij onze overleden medebroeder Joseph. Met Paulus geloven wij dat hij nu ten volle de arme Christus ontmoet in de liefde van God omdat hij tijdens zijn leven een bezige man was, niet uit vrees voor het uur, maar uit overtuiging naar het hart van Don Bosco en uit liefde tot God.

Pater Jef,
Padri Mulamba,
je was klein van gestalte,
maar een grote 'ami' van de kleinen.
Wij danken je voor je salesiaan-zijn:
voor de school, voor de kinderen,
voor het spel en de muziek met de jongeren,
voor de pastorale zorg voor Zijn personeel,
voor hun thuis in je hart.
Op zijn beurt zegt de Heer je nu:
'Kom, Mon ami,
rust in Mijn boomgaard,
in de bloesems
van Mijn warme Liefde.'

Jos Claes,
Provinciaal

Haacht-Station, 24 maart 2006.

